

Győri László

Katapult

*Fölfelé az egyetlen út.
Egyetlen: a függőleges.
Lent az egyenes fűbe bújt,
célvesztő görbe csörgedez.*

*Fölfelé az egyetlen út.
De hol van az egyetlenegy
kimenekítő szerkezet,
a szabadító katapult?*

Kinyílna a súlyos márvány

Bella Istvánnak a túlvilágra

*Kinyílna a súlyos márvány.
Amit írtam, eléd tárnám.
Elovasnád lassan, lassan,
s hibát lelnél ebben, abban.
Rosszul esne, de belátnám.*

*Kinyílna a súlyos márvány.
Ott is írsz a rög parányán?
Megmutatnád, ahogy hajdan,
milyen árnyék vagy magadban.
Meggérdeznéd, ahogy régen:
tetszik-e? Vagy talán mégsem?
Én mondanám, nem világos
itt-ott a kép, túl homályos.
Talán mondanád: igazad van,
de hát ebben a síri zajban.*

Faluszél

– Hová megy, néni?
– Csak ide a földre.
– Sétálni egyet? Jót tesz az a csontnak.
– Séta? Nem szoktam én sétálni, dehogy!
Kimegyek, hogy beszéljek a földdel.
Beszélgessek egy kicsit a földemmel.
Ki szoktam néha beszélgetni hozzá.
– De hát itt minden föld már másé.
– Másé, nem másé, csak az én földem az.
Én kapáltam, én gazoltam régen, én vetettem rajta.
Az a föld az enyém, a repce lehet másé,
de ami termi, örökre az enyém.
Én görnyedtem rajta. Szót értünk mi ketten.

A néni nekivág, megy-megy a faluszélnek.
A határban egy kicsit a földjével beszélget.
A tudós nézi, nézi, ahogy ballag.
Visszatér a házba, falusi házába,
s hosszan eltűnődik.

És mi hallgatjuk messze,
az aszfaltos város tudós műhelyében
meséjét a néninek, a földnek,
ahogy az akadémikus nekünk földidézi.
Aztán elránt a nagy-nagy tudomány
a nénitől, a földtől.
Elmélet párolog,
tudós szavak töltik meg a műhelyt.
Workshopról esik szó,
workshopról workshopra lépkedünk.

A földhöz ragadt néni
ballag és megáll kint a faluszélen.
A földjével beszélget, elnyeli az este.

A kapu

*Álomba esni a végtelen mezőkön?
Nem kérek belőle, a búzáat sohase köszöntöm,
elmegek innen, de muszáj visszanézniem,
noha kirepülnék, fuldoklom benne, mint a mézben,
ragacsos a szárnyam, ragacsos a testem, a lelkem,
a mézből kicsípni szinte már lehetetlen,
lebegő karéjon új mézet csak nagyritkán ha látok,
megrögzött szemembe új ideg hiába sóvárog,
ragacsos sorokban jönnek a régi időből a versek,
ikráik súlyosak, a rímek a mélyükre süllyednek,
mit látok, ha nézek, mit ha fölpillantok,
csak tejjé istenült Héra-tógyű barmot,
miért kapnék tőlük ismét új erőre,
a kapun kidőlnek, s ballagnak lassan ki a legelőre,
az idő keskenyül, alig férnek már ki rajta,
újat kellene szabni, de nincs, aki leszabja,
korhadó tetején merengek lovaglólásban,
kifelé? befelé? és most van-e vagy régen?
kizuhan a kapu, lassan kidönti alólam
az, aki csukta, az, aki voltam, hogyha voltam.*